

ולקח משלו, ואות (שמות יב) פסח הוא הוי לה, ודאי. שעד כאן לא היה פסח לה. אשרי אלה שיזעימים ומיחדים יהוד קוגם כמו שצעריך. בתרוב (שם יד) אלה מסכה לא מעשה לך, וכתחוב אחורי את חג המצות תשמר. מה (עש"ה) זה אצל זה ? אלא כך פרשיה, מי שאוכל חמוץ בפסח (פאלו שעבד בזבבים ומולות לעבד להם, שכן השודך הוא – שחמצץ בפסח) לבעד לך, שבן השודך הוא – שחמצץ בפסח) כמו שעבד לכוכבים ומולות הוא.

בא וראה, כאשר יצאו ישראל ממצרים, יצאו מירושות שלם, מירושות אחרית, מירושות קהיא שנקראת חמוץ, לחם רע. ועל זה נקרים פוכבים ומולותך, וזהו סוד של יציר הארץ, עבדה זהה, שנקראת גם כך – שאר. וזהו יציר הארץ, שוף הוא יציר הארץ בגין אדם כshawor שבעסה, שנכנס במעיו של אדם מעט מעת, ולבסוף מתربה בו עד שפצל הגוף מערב בו. וזהו כוכבים ומולות. ועל זה בתרוב, (תהלים פא) לא יהיה כך אל זר. אל זר ודאי.

את חג המצות תשמר. רביה יודקה פתח, (ישעיה) חידלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו כי במתה נחשב הוא. פסוק זה פרשיהו, אבל מה זה חידלו לכם מן האדם ? וכי מזהירות לו לאדם להמנע משאר בני אדם אפלו הם גם בן מפני ימץאו בני אדם שלא יתקרבו אליו באלו לעוזלים ? אלא זה פרשיהו במאי שמשפכים לפתח חברו להבניה לו שלום. ואנחנו בארכנו אותו בפסוק אחר. שפתחוב (משל) מברך רעהו בקהל גדור בפרק השבטים קלהה תהשׁב לו. וכך על פי שהכל טוב, אבל מה זה חידלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו ? אז ציה הקדוש ברוך הוא לאדם ומזהירות אותו להשמר מalgo בני

באיוב, ונטיל מדיליה. ובדין (שמות יב) פסח הוא לויי' ודאי. דעת השטא לא היה פסח לויי'. ובאין אינון דיבעי ומיחדי יהודא דמאיריהן בדקא יאות.

בתויב (שמות יד) אלהי מסכה לא תעשה לך, וכתייב בתיריה את חג המצות תשמר. מאי (עבי) האי לנבי היא. אלא כי אויקמוּה, מאן דאכילת חמוץ בפסח (באילו עבד כוכבים ומולות למפלח לרמיה, דהא רוא כי הוא דחמצץ בפסח) במאן דפלח לפוכבים ומולות איה.

הא חזי, בד נפקו ישראל ממצרים נפקו מרשׁו דלהון, מרשו אחרא, מההוא רשו דאקרי חמוץ, נהמא בישא. ועל דא אקרי כוכבים ומולות הארץ, ודא איהו רזא דיציר הארץ, פולחנא נוכראה, דאקרי אוף כי שאר. ודא איהו יציר הארץ, דהכי איהו יציר הארץ בבר נש, בחרمير בעיטה, ועל במעוי דבר נש זעיר זעיר, ולבתר אסגי ביה, עד דכל גופא אתערב בתדריה. ודא איהו כוכבים ומולות. ועל דא כתיב, (תהלים פא) לא יהיה לך אל זר. אל זר ודאי. את חג המצות תשמר, רביה יהודה פתח, (ישעיה ט) חידלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו כי במתה נחשב הוא. האי קרא אויקמוּה. אבל מי חידלו לכם מן האדם, וכי אזהר ליה לבר מאי חידלו לכם מן האדם, ובנין נושא. אוף אינון נמי נש לאתמנע משאר בני נשא. אוף אינון אלין לגביה, ישבחין בני נשא דלא יקרבו אלין באליין לעלמיין. אלא הארץ אויקמוּה במאן דאשפים לפתחא דחבריה למיחב ליה שלם. ואני אויקמנא ליה בקרוא אחרא, דכתיב, (משל ט) מברך רעהו בקהל גדור בפרק השבטים קלהה תהשׁב לו. וכך על גב דכלא שפיר. אבל מי חידלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו ? הכא פקיד קדשא בריך הוא לבר נש, ואזהיר ליה

אדם שגוטו דרכם מדרך טוב לדרכך רע, ומטעמים נפשם בטעמאות ההייא האחרת.

שחררי, כשברא הקדוש ברוך הוא לאדם, עשה אותו בדמותו עליזה, ונפח בו רווח נשמתו קדושה, שכלה בשלש, כמו שפרשנו, שיש בו נפש רוח ונשמה, ועליזון מהכל היא הנשמה, שהיא כה עליון לדעת ולשם צווני הקדוש ברוך הוא. ואם הנשמה ההיא הקדושה מעלה אותה בעבודה אחרת, זה היא שטמא איתה, ויצא מעבודת קונו. מפני שלישיה כחות אל, כלם אחד, נפש רוח ונשמה משפטפים כאחד, והוא אחד, וופל בגדמת הסוד העליון. ועל זה נאמר שם יג) הולך את חכמים וכו'.

ואם ראיינו ליה קאדס שהיו בו אלה המדרגות כלן, עד שלא עומדים בקביעות לדעת מי שהוא, בפה יתודע (שלא) להתקרב האדם אליו או להתרחק ממנו. וכן אדם שיש מדרגות אלו בלב ועםדים קבאים, וזה אדם שלם. עבר נאמנו לאדונו, ואירר להשתתף בו ולהתחבר בו ללמד דרכיהם ממנו. ובמה ידרע לנו אדם לדעת מי הוא להתקרב אליו או להתרחק ממנו) ברגוז מפרש ידע לו האדם ויזכר מי הוא. אם הנשמה היא הקדושה שומר בשעת הגזע בא עלייה) שלא יעקר אומה מקומה, שאו יבא מתחיפה אותו אל זר - וזה בן אדם כמו שציק, וזה עבד של אדוננו, וזה גבר שלם. ואם האדם היה לא שמר לה והוא עкар הקדשה הזו העליונה מקומה לשפן בתוכה הצד الآخر - והוא זיהו אדם שmorph ברבו, ואסור להתקרב אליו ולהתקרב עמו, וזהו (איוב) טרף נפשו באפו. הוא טורף ועוקר

באפו. והוא טריף ועקר נפשיה, בגין רוגזיה, ואשרי בגניה אל זר. ועל

לאסתמרא מאנון בני נשא, דסטי ארחייה מאורה טב לאורה ביש, ומסאבי נפשיה ביהו מסאו אחרא.

זהה כר ברא קידשא בריך הוא לבר נש, עבר ליה בקדוקנא עלאה, ונפח ביה רוחא (נ"א נשטה) קדישא, דקליל בתלת כמה DAOkimna, דאית ביה נפש רוח ונשמה, ועילא מפלא נשמה, דאייה חילא עלאה למגע, ולמטר פקודוי קידשא בריך הוא. ואיל היא נשmeta קדישא אעליל לה בפולחנא אחרא, האי איהו מסאייב לה, ונפיק מפולחנא דמאייה. בגין דתלת חילין אלין, בלהו חד, נפש רוח ונשמה משפטפי בחדא, והו חד, וכלא בגונא דרزا עלאה. (על דא נאמר שם י"ג) הולך את חכמים וכו').

ואיל חיזין להאי בר נש, והו ביה אלין דרגין בלהו. עד לא קיימא בקיומיה למגע מאן אייהו, במאי ATIUD (לא) לKERBA בר נש בהדריה, או לאתמנעא מגניה. (ס"א בר נש דאית ביה דרין אלין בלהו וקיימא בקיומה ראייה נבר שלים עבר מהימנא דמאריה ובמי לאשתפה ביה ולאתחרה בהדריה למילך אורחוי מגניה. ובמאי ATIUD בר נש למגע מאן אייה לKERBA בהדריה או לאתמנעא מגניה) ברוגזיה. מפרש, ידע ליה בר נש, וישתמודע מאן אייה. אי היא נשmeta קדישא נטר בשעתה דרוגזוי, (אתיא עליה) דלא יעקר לה מאתרה, בגין למשרי תחותה הוא אל זר, דאייה בר נש בדקא יאות. דאייה עבדא דמאייה, דא איהו גבר שלם.

ואיל היא בר נש לא בטיר לה, וαιיה עקר קידשא דא עלאה מאתרה, למשרי באתריה סטרא אחרא. ודאי דאייה בר נש באתריה סטרא אחרא. ואסיר לKERBA בהדריה ולאתחרה עמייה, ודאי איהו (איוב) טרף נפשו באטריה טריף ועקר נפשיה, בגין רוגזיה,